

[Undervisningsministeren]

dette spørgsmål henvise til den diskussion, vi skal have om det næste forslag på dagsordenen.

Til pkt. 3 i venstres beslutningsforslag har jeg den bemærkning, at både når det drejer sig om fordeling af tipsmidler, og når det drejer sig om repræsentanter til råd og nævn m. v., anmoder ministeriet de organisationer, der repræsenterer flertallet, og mindretalsorganisationerne om en fælles indstilling. De to grupper af organisationer har ikke hidtil kunnet blive enige om en sådan fælles indstilling, og ministeriet har derfor måttet fordele tipsmidler og besætte udvalgposter uden en sådan indstilling. Ministeriet har ikke ønsket at gribe ind i elevernes og de studerendes frie adgang til selv at bestemme, hvorledes deres organisationer bør opbygges.

Sammenfattende kan jeg om disse tre forslag sige, at jeg, af de årsager jeg har været inde på, ikke kan støtte forslagene.

Jimmy Stahr (S):

Forslagsstillerne har ønsket at begrænse mødebureaukratiet ved de højere læreanstalter. Ved at anvende fælles fremsættelsestale har man tilsyneladende også ønsket at rationalisere arbejdet her i tinget, og da tingets formand har imødekommet rationaliseringen ved en fælles behandling, skal jeg også gøre mit til en begrænsning af mødebureaukratiet: med henvisning til mine tidligere ordførertaler om samme forslag og med henvisning til ministerens oplæg skal jeg på socialdemokratiets vegne afvise de tre forslag.

Halvgaard (FP):

Før 1970 eksisterede der faktisk ingen faste regler vedrørende vore universiteter og højere uddannelsesinstitutioner. Universiteterne var selvstyrende og kunne faktisk disponere helt selvstændigt inden for finanslovens rammer. Der fandtes naturligvis fakulteter og konsitorium, og der var et antal professorer med hver deres fagområder, og så var der et antal studenter. Professorerne forskede, og studenterne studerede, og så mødtes man nogle gange om ugen. Administration var for langt de flestes vedkommende et ukendt begreb. I 1960erne firedobledes studenterantallet, og der ansattes derfor et antal hjælpelærere, og hele denne udvikling er så accelereret siden.

Med vedtagelse af loven i juni 1970 og styrelsesloven i juni 1973 degraderede regeringen og folketinget i realiteten en hel gruppe af tjenestemænd, nemlig professorerne ved universiteterne og de højere læreanstalter. Degradationen var ikke total i den forstand, at professorerne blev rykket ned i en lavere lønningsklasse, men deres arbejdsbetingelser blev i forhold til tidligere i den grad forringet. Det har betydet – og udviklingen viser det klart – at de studerende og visse dele af lærerkorpset stort set har fået den fulde magt på vore højere uddannelsesinstitutioner og universiteter. Det har medvirket til en sænkning af det faglige niveau, og det har også medført, at universiteterne mere og mere er blevet en politisk tumleplads uden sidestykke. Man kan roligt sige, at de nuværende forhold på vore højere læreanstalter er uholdbare, ja, de er så uholdbare, at det danske samfund har krav på, at der gennemføres en revision af styrelsesloven, der skaber arbejdsro, orden samt respekt for de milliarder af kroner, samfundet stiller til rådighed dertil.

Derfor er jeg helt uenig med undervisningsministeren, når undervisningsministeren ikke mener, det er påkrævet med en revision af styrelsesloven. Det kan vel ikke være de bevilgende myndigheders hensigt, at hensynet til faglige kvalifikationer skal tilsidesættes af formelle flertal, der overvejende bygger på ikke-fagkyndiges stemmer. Det er jo sådan, at både professorer og lærere på de højere læreanstalter i de senere år har kæmpet en håbløs kamp for at bevare et fagligt forsvarligt niveau, men de er gang på gang kommet i den situation, at de ingen indflydelse har haft på de studieplaner, som de skulle følge. På den anden side har de studerende selvfølgelig kæmpet og kæmpet så længe som muligt for at bevare de behagelige tilstande, hvor visse embedseksaminere efterhånden kunne fås for en spotpris, således som jeg også har været inde på det i mine tidligere ordførerskaber ved behandling af styrelseslovsforslag. Det har betydet, at der har været god tid på vore læreanstalter til politisering, og derfor mener jeg, det er helt nødvendigt, at folketinget får tingene bragt på plads.

Allerede kort efter, at fremskridtspartiet blev repræsenteret i folketinget i 1973, pegede vi på nødvendigheden af at få bragt or-